

Milton «Mezz» Mezzrow

Clarinetista, saxofonista, director d'orquestra, compositor, arranjador i escriptor de raça blanca nascut a Chicago, el 9 de novembre del 1899.

Estudia flauta i saxo alt fins el 1917. Amb l'arribada a Chicago dels músics procedents de Nova Orleans contacta amb el Jazz.

Freqüenta el call negre de la seva ciutat.

Captivat per la música dels homes vinguts del Sud decideix estudiar el clarinet i dedicar-se a la música com a professional, debutant el 1923.

És el 1926 que s'uneix als "Chicagoans", de quina època són els primers enregistraments.

El 1928 es trasllada a Nova York formant part de l'orquestra de Ben Pollack.

A principis del 1929 va a París on actua durant unes quantes setmanes al cabaret "L'Ermitage Moscovita". De retorn als Estats Units treballa en el grup de Red Nichols i d'altres orquestres blanques.

És el 1938 que crea un grup amb totes les característiques del Nova Orleans i grava una sèrie de discs —avui antològics— amb el trompeta Tommy Ladnier i el saxo soprano Sidney Bechet.

El 1945 funda la marca de discs "King Jazz" on edita únicament peces de "Blues" i "Nova Orleans". El 1946 publica la seva autobiografia "Really the Blues".

RI 1948 organitza una orquestra amb músics de l'estil "Nova Orleans" i amb aquesta, es presenta al Festival Internacional de Jazz de Nice, fent seguidament una gira per França. Els anys 1951, 1952 i 1953 repetirà. Aquestes vegades no solament per França, sinó per altres països europeus —entre d'ells Espanya— i també per Àfrica del Nord.

Va estar en actiu fins dos anys abans de morir, quin fet va ocórrer el 1972.

Milton "Mezz" Mezzrow ha de ser considerat com un dels millors jazzman de raça blanca. Va ser un dels que va assimilar més plenament el llenguatge musical dels negres nordamericans. La seva interpretació del "Blues", es pot considerar perfecta.

El 1953 va gravar una col·lecció de discs amb Lionel Hampton per la VOGUE francesa.

El seu llibre "Really the Blues" és una obra remarcable en la que descriu, a més de la seva autobiografia, el Jazz, i la problemàtica sobre els negres als Estats Units.

Va publicar articles a diverses revistes i publica-

cions, en els que dona prova d'un sentit crític d'excepció. Entre les revistes, podem citar "The Jazz Record", "Varsity", "Bulletin du Hot Club de France", etc.

Pel seu radicalisme, no va ser un músic comercial ni comerciable. Tant les seves composicions, com les seves gravacions, figuren a totes les antologies. En canvi, no així mateix en els catàlegs comercials. No obstant, qui tingui interès en adquirir-les, és relativament fàcil aconseguir-ho.

Pere Crusellas i Solsona

